

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 576 ●
● ΜΑΡΤΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Ὁρθοδοξία: Τί δέν εἶναι;

Ταυτότητα

Κοινωνία ἀγάπης εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Κοινωνία τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους. Κοινωνία τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπό ἀγάπη στόν ἄνθρωπο ὁ Χριστός βγαίνει καί βρίσκει τό Φίλιππο, ὅπως προηγουμένως εἶχε βρῆ τούς ἄλλους τέσσερις μαθητές καί ἀποστόλους, τόν Ἄνδρέα, τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο, τόν Ἰωάννη (Ίωάν. α' 35-52).

● Κρίσι ταυτότητας δέν ἔχει ὁ Χριστός, ἀφοῦ παντοῦ καί πάντοτε διατυπώνει τήν αὐτοσυνειδησία τῆς θεϊκῆς Του παρουσίας, τῆς θεϊκῆς Του μεγαλειότητος, τῆς θεϊκῆς Του Ἀναμαρτησίας, ἀλλά καί τῆς Ἄκρας Ταπεινώσεως καί τῆς θείας Κενώσεως.

Πουθενά δέν φαίνεται ὁ Χριστός ν' ἀντιδρᾷ ἢ νά δυσανασχετῆ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τόν τιμοῦν ὡς θεῖο πρόσωπο.

● Κρίσι ταυτότητας διέρχεται ἡ Ὁρθοδοξία, ὄχι ὡς Ἐκκλησία, ὡς τό Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὡς πίστις καί ἀντίληψις. Εἶναι ἀνάγκη νά ἀπορρίψουμε, τί δέν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, γιά νά ἀναδειχθῆ αὐτό, πού εἶναι. Καί αὐτό σέ σχέσι μέ τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, σέ σχέσι μέ τήν *Εἰκόνα*, μέ τήν *παράδοσι*, μέ τήν *ιστορική* τῆς *πορεία*, μέ τή σημερινή τῆς *παρουσία*, μέ τή δική μας *σωτηρία*.

Ἡ Ὁρθοδοξία καί τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ

Ἡ Ὁρθοδοξία:

● Δέν εἶναι οὔτε τό ἕνα ἄκρο, οὔτε τό ἄλλο.

Τό ἕνα ἄκρο θά ἦταν, ἂν ὁ Φίλιππος κρατοῦσε γιά τόν ἑαυτό του μόνο τό Χριστό. Προσωπικός μόνο Χριστιανισμός.

Τό ἄλλο ἄκρο, ἂν ὁ Ναθαναήλ εὔρισκε ἄλλους τοῦ τόν Χριστό ὡς Μεσσία. Προσωπική ἔρευνα καί ἀνακάλυψις.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τό μέσον. Ἡ μεσότητά καί ἡ ἀμεσότητα τοῦ Χριστοῦ, πού ἀποκαλύπτεται γιά ὅλους. Ὑποσχέθηκε ὁ Ἰδιος. «Ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι κάγώ ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη' 20). Ὁ δὲ Βαπτιστής Ἰωάννης δήλωσε: «Μέσος ὑμῶν ἔστηκεν, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε» (Ἰωάν. α' 26).

Εἶναι τό μέσο ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλά καί τό μέτρο. Τό μέτρο τῆς ἀμέτρητης Ἀλήθειας. Τό μέτρο τῆς ἀπειρης Ἀγάπης.

Εἶναι καί τό μέτρο ἀνάμεσα σ' ἕνα ψευτοφιλελευθερισμό καί σ' ἕνα φανατικό ψευτοσυντηρητισμό.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τό μέτρο τῆς τελειότητας. Τό μέτρο τῆς ἐλευθερίας.

Δέν εἶναι οὔτε ἡ ἀπολυταρχία τοῦ Παπισμοῦ, οὔτε ἡ ἀναρχία τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Εἶναι τό μέτρο τῆς τελειότητας, τῆς ἀγιότητας (Ἐφεσ. δ' 13).

- Δέν εἶναι κόμμα. Εἶναι σῶμα, τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, πού κεφαλή δέν ἔχει ἄνθρωπο, ἀλλ' ἔχει τόν Ἰησοῦ Χριστό (Ἐφεσ. α' 22. δ' 15. ε' 23). Τό κόμμα προδήλως διαιρεῖ. Τό σῶμα ὄντολογικῶς ἐνωει.

Δέν εἶναι οὔτε κῶμα (μέ ω). Δέν βρίσκεται σέ κῶμα.

Δέν ἀργοπεθαίνει, γιά νά τήν στηρίξουμε μέ κάποιο καινούργιο θαῦμα, μικρό ἢ μεγάλο, ἢ μέ κάποιο καινούργιο «προφήτη» ἢ μέ κάποια καινούργια ἀγιοποιήσι.

Δέν βρίσκεται στήν ἐντατική, γιά νά χρειάζεται τήν ὑποστήριξι τῶν ἀνθρωπίνων μηχανημάτων ἢ μεθοδευμάτων, γιά νά συντηρηθῇ στή ζωή.

Εἶναι ὁ πάντοτε ζωντανός ὀργανισμός.

- Δέν εἶναι ἀνθρώπινο κατασκευάσμα, κάτι τό φυσικό, τό «ψυχικό», ὅπως θά ἔλεγε ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορ. β' 14). Δέν εἶναι κάτι τό γήινο.

Ὁ οὐρανός περπατᾷ κάτω στή γῆ!

Αὐτό εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό ὑπέρολο, τό ὑπέρφύσιν, πού ἀξιοποιεῖ τή λογική καί τήν μεταμορφώνει σέ πίστι καί ἐλευθερία.

Ὁ Θεός Λόγος ἔγινε σάρκα (Ἰωάν. α')

14). Τό ὑπέρολο τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ζωή πνευματική. Μορφώνεται Ἐκεῖνος, γιά νά μεταμορφωθοῦμε ἐμεῖς (Ρωμ. η' 29).

- Δέν εἶναι ἄλογη κατάσταση.

Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Λόγου. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Δέν νοεῖται Ὁρθόδοξη παράδοσις, πού δέν θεμελιώνεται στή Γραφή, ἀλλά καί δέν νοεῖται Γραφή, πού δέν σηματοδοτεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία καί δέν ἐρμηνεύεται ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες.

Ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ Εἰκόνα

Ἡ Ὁρθοδοξία:

- Δέν εἶναι ὁ ἀνείκαστος Χριστός. Εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τή συγκεκριμένη μορφή. Ἐγινε Ἐκεῖνος «σύμμορφος τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς ποιήσῃ συμμόρφους τῆς εἰκόνας τῆς δόξης αὐτοῦ» (λειτουργία Μεγ. Βασιλείου).

Ὅποιος ἀρνεῖται τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί δέν τήν προσκυνεῖ, αὐτός ἀρνεῖται τή σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου· ἀρνεῖται τό σταυρικό Του Πάθος, τήν Ἀνάστασι, τήν Ἀνάληψι. Ἀρνεῖται ὅλο τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας, τό μυστήριο τῆς σωτηρίας.

- Δέν εἶναι ἡ κορνίζα. Εἶναι ἡ εἰκόνα μέσα στήν κορνίζα.

- Δέν εἶναι ἡ γλάστρα. Εἶναι τό ἄνθος μέσα στή γλάστρα.

- Δέν εἶναι ἡ περίφραξις. Εἶναι ὁμως ἡ πλούσια ἀνθοκομία καί φυτοκομία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού τήν περιβάλλουμε μέ τήν περίφραξι ἐνός ὠραίου τυπικοῦ.

- Δέν εἶναι μιὰ ἀποιψις. Εἶναι ἡ ὄψις. «Ἐρχου καί ἴδε» (Ἰωάν. α' 47).

- Δέν εἶναι ἡ σκιά τοῦ παρελθόντος, γιά ν' ἀναπαύωνται μάλιστα ἐκεῖνοι πού δέν κουράζονται καθόλου. Εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ παρόντος, πού φωτίζει ὀδοιπόρους.

- Εἶναι ὁ ζωντανός Χριστός τοῦ χθές, τοῦ σήμερα, τοῦ αὔριο (Ἐβρ. ιγ' 8), ὁ Χριστός τοῦ «νῦν καί τοῦ αἰεί».

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς παράδοσις

Ἡ Ὁρθοδοξία:

● Δέν εἶναι ἡ *στατικότητα* σέ μιὰ ἐποχή καί σέ ἕνα σχῆμα. Εἶναι τό *τρεχούμενο νερό*, πάντα καθαρό καί κρυστάλλινο, πού κυλάει στή θεόπνευστη κοίτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων.

Κάθε ἀρχαῖο καί παλιό δέν εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητα καί καλό καί ἀναλλοίωτο. Ἡ Ὁρθοδοξία ὁμως παραμένει στήν οὐσία ἀναλλοίωτη, καίτοι στή διαχρονική παρουσία της ἀλλάζει τρόπο προσεγγίσεως καί λόγου.

Καί αὐτό ἀκριβῶς εἶναι ἡ παράδοσις.

● Δέν εἶναι τό *παλαιό καί φθειρόμενο*. Εἶναι βεβαίως παλαιά, ἀλλ' ὄχι παλαιούμενη. Εἶναι *ἀρχαία*, ἀλλ' ὄχι *ἀρχεῖο*.

Εἶναι τό παλαιό, συγχρόνως ὁμως καί τό νέο. Πάντοτε ἐπίκαιρη, πάντοτε κενωτική, πάντοτε προσγεωμένη. Εἶναι τό παλαιό, ἀλλά καί τό τέλειο, ὅπως ὁ Χριστός, «ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν» (Δαν. ζ' 19).

● Δέν εἶναι *ἀνάπηρη* οὔτε *ἐλλειμματική*.

Εἶναι τό *πλήρωμα*, πού δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό κανένα *συμπλήρωμα*. Εἶναι τό «σῶμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφεσ. α' 23). Γι' αὐτό καί δέν τῆς χρειάζονται *οἰκουμειστικά* ἀνοίγματα, ἀφοῦ ἔχει *οἰκουμεικές* διαστάσεις καί καθολικό χαρακτήρα.

● Δέν εἶναι ἕνα *στενό κύκλωμα*, ἕνα «γκέτο» θρησκευτικοῦ ρατσισμοῦ, ὅπου μερικοί ζοῦν μέ κλειστοφοβία καί κυριαρχοῦνται ἀπό ξενοφοβία.

Εἶναι τό *ἀνοίγμα* τοῦ «Πορευθέντες εἰς τόν κόσμον μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. κη' 19).

Εἶναι τό *πέταγμα* τοῦ οἰκουμεικοῦ κηρύγματος.

Εἶναι τό *ἀγκάλιασμα* τῆς ἐν Χριστῷ ἔντονης Ἀλήθειας μέ τήν ἐν Χριστῷ ἔμπνη ἀγάπη.

Ἡ Ὁρθοδοξία σήμερα

Ἡ Ὁρθοδοξία:

● Δέν εἶναι ἡ *συνήθεια*. Δέν εἶναι ὁ νε-

κρός τύπος. Δέν τήν κρατᾶμε, γιατί ἔτσι τήν βρήκαμε.

Τήν βιώνουμε, γιατί τήν ἀγαπᾶμε.

Τήν δεχόμαστε, γιατί τήν πιστεύουμε.

Τήν βλέπουμε πάντοτε μέ παρθενική καί θερμή πίστι.

● Δέν εἶναι *τάξις* καί *κατάταξις* ἀπόλυτης ἡρεμίας. Τέτοια στοιχεῖα βρίσκουμε καί στά νεκροταφεῖα, ὅπου τά μνήματα βρίσκονται σέ ὠραίους σχηματισμούς καί ἡσυχία πλήρης ἐπικρατεῖ.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι *παράταξις ἀγωνιστῶν*. Ἀναταραχή στό θρησκευτικό τέλος καί στό ἀμαρτωλό κατεστημένο, κατά τή διαπίστωση τῶν Πράξεων: «Οἱ τήν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες πᾶσαν, οὔτοι καί ἐνθάδε πάρευσιν» (Πράξ. ιζ' 6).

● Δέν εἶναι κάποιο *ἐθιμικό δίκαιο*.

Εἶναι ἡ ρῆξις μέ ἀνθρώπινα θρησκευτικά κατασκευάσματα, μέ τά «ἐντάλματα τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. ιε' 9. Κολοσ. β' 22). Ρῆξις μέ τήν *τυπολατρία*, ἀφοῦ εἶναι ἡ λατρεία τῆς οὐσίας. Καί ἡ οὐσία εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεανθρώπινου προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ρῆξις μέ τό Ἔγω, ἀφοῦ ἡ παράδοσις καί ἡ ἀποδοχή τῆς Ἀλήθειας μᾶς ἐνσωματώνουν στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί μᾶς κάνουν *ἀδελφούς* τῶν πιστῶν ὄλων τῶν αἰώνων καί *μέλη* τοῦ Χριστοῦ.

● Δέν εἶναι ἡ ἐπίδειξις κοσμικῆς λαμπρότητας ἢ ἡ λιτάνευσις θρησκευτικοῦ ναρκισσισμοῦ.

Εἶναι ἀπόδειξις μαρτυρίας καί *λιτάνευσις* Σταυροῦ. Οἱ ἅγιοι «ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον» (Ἐβρ. ια' 37).

Εἶναι *ἐνδείξεις μαρτύρων* καί ἐπένδυσις τῆς πιό βέβαιης ἐλπίδας.

Ἡ ἱστορία εἶναι ματωμένη. Ἡ μυθολογία εἶναι ὠραιοποιημένη. Ἡ Ὁρθοδοξία, τό ἱστορικό περπάτημα τοῦ Θεοῦ κάτω στή γῆ, εἶναι πόνος καί Σταυρός.

● Δέν εἶναι ὁ θρόνος κοσμικῆς μεγαλοπρέπειας. Εἶναι ὁ πόνος τῆς μετοχῆς καί κοινωνίας τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ (Β' Κορ. α' 7. Φιλιπ. γ' 10).

● Δέν εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς ἐπιβολῆς.

Ἡ ἑορτή τῆς Μηνός

10 Μαρτίου - Κυριακή τῶν Ἀποκρεῶν

Ἐλευθερία καί ἀγάπη

Ποιός κατευθύνει τήν ἐλευθερία;

Πότε εἴμαστε ἐλεύθεροι; Ὅταν κυβερῶμε τήν ἐλευθερία μας. Ἡ ἐλευθερία εἶναι τό ὄχημα, δέν εἶναι ὁ κυβερνήτης. Ἡ ἐλευθερία... ἐξαορᾶται!

• Ποιός κατευθύνει τήν ἐλευθερία; Τό πάθος τό ἁμαρτωλό ἢ τό ἅγιο;

• Ποιός ὁδηγεῖ τήν ἐλευθερία; Ἡ πίστις καί ἡ θυσία ἢ τό ἐγώ καί ἡ φιλαντία; Τό πρόσωπο μέ ἐφέσεις ἢ τό ἄτομο μέ παθιασμένα ἔνστικτα;

Εἶναι ἐξουσία ἡ ἐλευθερία, ἀφοῦ αὐτή καθιστᾶ τόν ἄνθρωπο ἄνωτερο ἀπό τό ζῶα καί ἐξουσιαστικόν πάνω στή φύ-

σι. Ἡ ἐξουσία της ὁμως εἶναι πραγματική, ὅταν ὑπακούη στήν ἀγάπη. «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος» (Α' Κορ. στίχ 12).

• Ἐλευθερία χωρίς λογική καταντᾶ τρέλλα. Χωρίς Θεό γίνεται ἀσυδοσία. Χωρίς ἀγάπη ἐξελλίσσεται σέ τυραννία.

Ἅπόστ. Παῦλος γνωρίζει τά δικαιώματά του. Τά θυσιάζει κάποτε.

• Τό νά στραγγαλίξης δικαιώματα τῶν ἄλλων, εἶναι ἐγκλημα.

• Τό νά διεκδικῆς τά προσωπικά σου δικαιώματα, εἶναι ἀνθρώπινο.

• Τό νά θυσιάζξης τά δικαιώματά σου γιά τοὺς ἄλλους, εἶναι οὐράνιο.

Εἶναι ἡ διακονία τῆς ταπεινώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁρθοδοξία κι ἐμεῖς

• Δέν εἴμαστε ἐξ ὀρισμοῦ ὀρθόδοξοι, ἐπειδή, δηλαδή, γεννηθήκαμε σ' αὐτό τό χώρο.

Εἴμαστε ἐν δυνάμει ὀρθόδοξοι. Ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία. Καί ὅσο προκόπτουμε καί ἡ χάρις μᾶς χαριτώνει, γινόμαστε ἐν ἐνεργείᾳ Ὁρθόδοξοι.

• Δέν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μουσεῖο μέ εἰδώλια ἡρώων τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ὁ στίβος τῶν ἀγωνιστῶν ὄλων τῶν αἰώνων, «οἱ διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας» (Ἐβρ. ια' 33). Εἶναι ἡ ζωντανή συναγωγή ὅλης τῆς ζωῆς μας.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, περάσαμε τήν παιδική ἀθωότητα διά τοῦ βαπτίσματος.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, νιώσαμε τά ὀράματα τῆς ἀγνῆς ἐφηβείας.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, συντριβόμαστε μέ τό κλάμα τῆς μετανοίας γιά τό τραῦμα τῆς ἁμαρτίας.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, ζοῦμε τή χαρά τῆς ἀφέσεως καί τῆς θείας μεθέξεως.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, ἔχουμε τή σιγουριά τοῦ μέλλοντος, χωρίς φόβους.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, διεξάγουμε τόν ἀγῶνα γιά τό αἰῶνα.

□ Ἐδῶ, στήν Ὁρθοδοξία, βαίνουμε πρὸς τό δειλινό τῆς ζωῆς.

Δῶσε, Κύριε, νά λειτουργοῦμε σωστά καθέννας στό δικό του ρόλο, στή δική του διακονία μέσα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά ἔχουμε τήν ἐλπίδα γιά τό ξημέρωμα τῆς μεγάλης Γιορτῆς, γιά τό πανηγύρι τῶν πρωτοτόκων «ἐν οὐρανοῖς» (Ἐβρ. ιβ' 23), γιά τή βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Τροφή και έλευθερία

Τήν εποχή του Παύλου πολύς λόγος γινόταν στην Κόρινθο για τὰ εἰδωλόθυτα. Κρέατα ἀπό θυσίες ζώων. Ὑστερα ἀπό τίς θυσίες τὰ πλουῦσαν.

- Μερικοί χριστιανοί θεωροῦσαν ἁμαρτία νά φάνε κρέας εἰδωλοθύτων.

- Ἄλλοι ἔτρωγαν κρέατα εἰδωλοθύτων. Ἔλεγαν: Οἱ «θεοί» τῶν ἐθνικῶν εἶναι ψεύτικοι. Ἔρα οἱ θυσίες τους εἶναι ψεύτικες. Ἔρα τό κρέας τῶν ζώων, πού θυσιάζονταν δέν εἶναι μολυσμένο. Ἔρα δέν ἀπαγορεύεται ἡ βρωσις του.

Ὁ ἀπόστ. Παῦλος θεωροῦσε τό ὄλο θέμα ἡθικῶς ἀδιάφορο. Ἔλεγε:

— *Εἴτε φᾶμε, εἴτε δέν φᾶμε εἰδωλόθυτα, τό ἴδιο εἶναι. Οὔτε ἄν φᾶμε, θά γίνουμε καλύτεροι, οὔτε ἄν δέν φᾶμε, θά γίνουμε χειρότεροι (Α΄ Κορ. η΄ 8).*

Εἶχε δικαίωμα νά φάη ἢ νά μή φάη. Ἄλλ' αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι πάντοτε ἔχουμε δικαίωμα νά τρῶμε ὅ,τι νᾶναι. Ἡ τροφή δέν εἶναι πάντοτε χωρίς ἡθική καί πνευματική σημασία.

- Ὅταν ἡ τροφή καταντᾶ κοιλιόδουλεία (Φιλιπ. 3,19), δέν εἶναι ἀδιάφορη.

- Ὅταν ἡ τροφή καταντᾶ περιφρόνησι τῆς νηστείας, τότε ἀποτελεῖ μεγάλη ἁμαρτία. Δέν μπορῶ νά πῶ:

— *Δέν εἶναι δά καί τόσο σπουδαῖο νά φάω κρέας τῆ βδομάδα τῆς Τυρινῆς!*

Εἶναι καί παρά εἶναι, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ὀρίζει παῦσι τῆς κρεωφαγίας τήν Κυριακή τῶν Ἀπόκρσεων.

- Ὅταν μιᾶ τροφή ἀπαγορεύεται ἀπό τό γιὰτρό, δέν εἶναι ἡθικῶς ἀδιάφορο τό νά φᾶς ἢ νά μή φᾶς. Παίζοντας μέ τήν υγεία σου, αὐτοκτονεῖς.

Σέ περιπτώσεις, σάν τίς παραπάνω, ἡ ἔλευθερία δεσμεύεται ἀπό τήν ἐγκράτεια, ἀπό τήν ὑπακοή, ἀπό τήν υγεία.

Ἄσκησις τῆς ἔλευθερίας

Ἡ ἄσκησις τῆς ἔλευθερίας ὀδηγεῖ σέ μιᾶ ἀνώτερη ἔλευθερία. Ὅποιος στίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός ἀντιτάσσει τό ΟΧΙ, εἶναι ὄντως ἐλεύθερος.

- Στήν περίπτωσι τοῦ ἀποστόλου Παύλου συναντᾶμε τήν ὑπέρβασι. Πρόκειται γιά τήν ὑπέρ-ἐλευθερία. Αὐτήν πού δεσμεύεται ἀπό τήν ἀγάπη.

- Σκανδαλίζονταν οἱ «ἀσθενεῖς τῆ πίστει» (Α΄ Κορ. η΄ 9), οἱ εὐσκανδάλιστοι. Γιά ἓνα μικρό δικαίωμά του κινδύνευε ὁ Παῦλος νά χάσῃ τό μεγάλο, τή σωτηρία ψυχῶν. Στήν πάλη μεταξύ ἔλευθερίας καί ἀγάπης νικάει ἡ ἀγάπη. Λέει: «Οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα, ἵνα μή τόν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω» (Α΄ Κορ. η΄ 13).

- Οἱ εὐσκανδάλιστοι ἦσαν ἀδελφοί ἐν Χριστῷ. Ἄξιζει, λοιπόν, ὅποιαδήποτε θυσία γι' αὐτούς.

- Οἱ εὐσκανδάλιστοι ἦσαν «ἀσθενεῖς τήν συνείδησιν» (Α΄ Κορ. η΄ 7-9). Ἄν ὁ Χριστός καταδικάζῃ ὄσους ἀδιαφοροῦν γιά τοὺς ἀσθενεῖς, φαντάζεστε πῶς θά καταδικάσῃ ὄσους καί μαστιγώνουν ἀσθενεῖς μέ τό μαστίγιο τοῦ ἐγωισμοῦ τους; Σάν νά μαστιγώνουν τό Σῶμα τοῦ Ἐσταυρωμένου (Α΄ Κορ. η΄ 12).

Ὁ Χριστός, ἡ ἐξαρτημένη Ἀγάπη

Σέ θέματα μικρῆς σημασίας γίνεται θυσία. Ὅταν πρόκηται γιά θέματα σπουδαῖα, τότε δέν ὑποχωρεῖ ὁ χριστιανός, ἔστω κι ἄν «ἀπειλοῦν» μερικοί μέ... σκανδαλισμό!

- Εἶναι δυνατόν κάποιος νά μήν ἀναπνή, ἐπειδή ἄλλοι σκανδαλίζονται μέ τήν ἀναπνοή του;

- Εἶναι δυνατόν ὁ ἄρρωστος νά μή παίρνη τό φάρμακο, ἐπειδή πιθανόν κάποιος νά σκανδαλίζονται;

Πάντως **πάνω ἀπό τήν ἔλευθερία εἶναι ἡ ἀγάπη.**

Ἡ ἀγάπη κατηύθυνε τήν ἔλευθερία τοῦ Παύλου, ὥστε γιά πολλές «ἐξουσίες» του νά λήῃ ἐπιγραμματικά: «Οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ» (Α΄ Κορ. θ΄ 12). Γνώμονας δέν εἶναι τό «τί θέλω ἐγώ», ἀλλά τό «τί θέλει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ».

Κανένας ἄλλος δέν εἶναι τόσο ἐλεύθερος, ὅσο ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ὁ

Πρωτοπόρος ιεροκήρυκας

† άρχιμ. Θεόφιλος Ζησόπουλος

Στις 30 Ιανουαρίου 2013 ή επίγεια Έκκλησία προέπεμψε έκλεκτόν έργάτη τοῦ Εὐαγγελίου της στήν έπουράνια Έκκλησία, όπου οί άγιοι πρεσβύτεροι παραστέκουν στό θρόνο τοῦ Κυρίου. Πρόκειται γιά τόν ιεροκήρυκα άρχιμ. Θεόφιλο Ζησόπουλο, πού έφυγε σέ ήλικία 83 έτών, γιά νά αναπαυθῆ από τούς άποστολικούς του κόπους.

Ύπῆρξε ό ίδρυτής τῆς γυναικείας Άδελφότητος «Λυδία», ό έμπνευστής τῆς μεγάλης τυπογραφικῆς μονάδας «Μέλισσα», όπου έκατοντάδες κάθε χρόνο όρθόδοξα βιβλία έκδίδονται, καί ή πνοή τοῦ ραδιοφωνικοῦ καί τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ «Λυδία», πού άκούγονται δορυφορικά καί διαδικτυακά σέ όλο τόν κόσμο.

Ή έξόδιος άκολουθία έψάλη στόν ι. Ναό Άγ. Λυδίας τῆς Φιλιππησίας, στό χῶρο τῆς Άδελφότητος, στήν Άσπροβάλτα. Παρέστησαν είκοσι έπίσκοποι, δεκάδες πρεσβύτεροι καί χιλιάδες λαοῦ. Δημοσιεύουμε τή σύντομη προσολαλία τοῦ ιεροκήρυκος άρχιμ. Δανιήλ Άεράκη.

«Εἷς άνθρωπος, ζήλω πεπυρωμένος, όλόκληρον δύναται διορθώσασθαι δήμον» (Χρυσόστομος).

• Ένας ήταν ό μακαριστός άδελφός μας, ό π. Θεόφιλος. Μέσα του όμως κρυβόταν **δύναμις** Θεοῦ. Πυρφόρος κήρυκας. Άετήσιο τό βλέμμα του. Πυρακτωμένη ή καρδιά του.

• Μικρό κυπαρίσσι, φυτρωμένο στό μικρό χωριό **Κυπαρίσσι Γρεβενών**. Μά έγινε δένδρο μέγα. Στήν ευαίσθητη καί ζωηρή έφηβεία του στηρίχθηκε από τόν γίγαντα τών συγχρόνων ιεροκηρύκων, τόν π. **Αύγουστινο Καντιώτη**, πού υπηρετοῦσε τότε στό Γρεβενά.

Τό μικρό δένδρο, ό μικρός τότε Θεόδω-

ρος, μεγάλωσε. Κάτω από τίς φυλλωσιές τοῦ πνευματικοῦ πλέον πατέρα Θεοφίλου αναπαύτηκαν χιλιάδες, μυριάδες ψυχές.

• Τό δένδρο απέδωσε **καρπούς**. Στά μάτια τοῦ Θεοῦ εἶναι οί καρποί τῆς προσωπικῆς του ιερατικῆς πορείας. Στά μάτια τά δικά μας καρποί τοῦ δένδρου, πού λέγεται Θεόφιλος Ζησόπουλος, εἶναι:

1. Ή ιεραποστολική καί μοναστική **Άδελφότητα «Λυδία**». Γυναίκες μυροφόρες, πού άκολουθήσαν τόν κήρυκα τῆς Έκκλησίας καί ύπάκουαν στό πατρικά του λόγια.

2. Ή πραγματώσις τοῦ **Χρυσόστομου όράματος**. «Θά ήθελα -έλεγε ό ιερός Πατήρ- ν' άνεβῶ σέ **μιά κορυφή νά μέ ά-**

ἀπόλυτα έλεύθερος. Καί όμως, ό έλεύθερος Χριστός αὐτοδεσμεύτηκε από άγάπη στόν άμαρτωλό άνθρωπο.

• Ό Χριστός, καίτοι Άχρονος, δεσμεύτηκε μέσα στό χρόνο.

• Καίτοι Άπειρος, δεσμεύτηκε μέσα στό χῶρο.

• Καίτοι Άναμάρτητος, δεσμεύτηκε στήν καταδίκη τοῦ Σταυροῦ. Έξαρθήθηκε γιά τή δική μας άνεξαρθησία.

Άγάπη! Κάνε τήν έλευθερία διάκονο τών άλλων.

Άγάπη! Πάρε από τό χέρι τήν έλευθερία καί οδήγησέ την στήν καλύβη τοῦ φτωχοῦ, στήν κατανόηση τών άδελφών, στήν προσφορά τών χρημάτων, στή θυσία τοῦ χρόνου, στό μονοπάτι, πού οδηγεί στόν πόνο τοῦ άλλου, στήν ύπακοή τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ.

• Τό φίλαυτο άτομο παραμορφώνει τήν έλευθερία σέ κερδοσκοπία.

• Τό χριστιανικό πρόσωπο μεταμορφώνει τήν έλευθερία σέ θυσία.

Δ.Γ.Α.

κοῦνε ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, γιά νά τούς πῶ πόσο ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο».

Ὅραμα γιά τόν Ἅγιο. Πραγματικότητα γιά τόν π. Θεόφιλο. Ἐφτιαξε τήν ἀκροαματική κορυφή. Πρωτοπόρος στήν ἵδρυσι ἐκκλησιαστικοῦ **ραδιοφώνου**. Καλοῦσε πολλούς κήρυκες, ν' ἀνεβαίνουν στήν κορυφή καί νά μεταδίδουν ἀπό τό μικρόφωνο ρήματα ζωῆς αἰωνίου.

3. Ἡ ἐκπλήρωση τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ: «Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καί ἐν πάσῃ τῇ γῆ, ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. α' 8). Ἐφτασε ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τά ἔσχατα τοῦ πλανήτη μας.

4. Ὁ πολυποίκιλος λόγος.

- Λόγος στήν ἀρχή **προφορικός**. Ἐσήκωνε ψυχές «εἰς μετάνοιαν καί σωτηρίαν». Τό κήρυγμα τοῦ νεαροῦ τότε ἱεροκήρυκος Κιλκίς ἦταν ἀφυπνιστική καμπάνα.

- Λόγος, στή συνέχεια, **μαγνητικός** γιά παιδιά καί νέους. Ἐκατοντάδες οἱ μαθητές καί οἱ μαθήτριες τῶν Κατηχητικῶν του.

- Ἐγινε κατόπιν **ἐντυπος** λόγος. Ὅχι μόνο ὁ δικός του. Ἰδρυσε τά πιό σύγχρονα γιά τήν ἐποχή ἐκείνη τυπογραφεία. Ἀποτυπώθηκε στό χαρτί ὁ λόγος, γιά νά ἀποτυπωθῆ στίς καρδιές ἀναριθμητῶν ἀναγνωστῶν «Ἰησοῦς ἐσταυρωμένος» (Γαλ. γ' 1).

- Ἐγινε καί **ἐναέριος** ὁ λόγος. Ἡ τεχνο-

λογία γιά τόν π. Θεόφιλο ἦταν πρόκλησις. Ὅταν ἡ τεχνολογία γίνῃ πρόσκλησις στή Θεολογία, τότε τοῦ Χριστοῦ ὁ λόγος μεταδίδεται «ἐπί πτερύγων ἀνέμων».

- Δέν σταμάτησε τό τρέξιμο τοῦ π. Θεοφίλου. Ὁ λόγος διὰ τοῦ π. Θεοφίλου καί τῶν συνεργῶν του ἔγινε καί **τηλεοπτικός**. Τηλεοπτικός σταθμός τό 4Ε, μέ παγκόσμια ἐμβέλεια. Ἦχος καί φῶς. Λόγος καί εἰκόνα. Ἄκουσμα καί θέαμα.

- Καί ἀκόμα πιό πέρα. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἔγινε καί **διαδικτυακός**. Μέσω ἰντερνέτ μπορεῖ κανεῖς νά παρακολουθῆ τό καθημερινό πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου καί τῆς τηλεοράσεως τῆς «Λυδίας».

Σήμερα γιορτάζουν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες. Κατάρδευσαν -λέει τό ἀπολυτικό τους- **«τῆν κτίσιν πᾶσαν»** μέ νάματα θεογνωσίας. Οὔτε καί σύ ὁ ἴδιος, πάτερ Θεόφιλε, ἤξερες πόσος κόσμος ποτίστηκε καί ποτίζεται ἀπό τίς πρωτότυπες πλούσιες πηγές τοῦ λόγου σου.

Πολλές ψυχές μέ χαρά σέ ὑποδέχονται στόν οὐρανό: «Ἦρθε ὁ π. Θεόφιλος, αὐτός πού μᾶς ἔδωσε τό νερό τῆς αἰώνιας ζωῆς».

Καί σύ μέ τή σειρά σου ρουφᾶς τώρα τό νερό τῆς ΖΩΗΣ ἀπό τίς **πηγές τοῦ παραδείσου**.

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή σου, πάτερ Θεόφιλε!

Λόγος πειστικός, ὄχι πιεστικός

«Οὐ κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀγαπητοί, οὐδέ δεσποτικῶς ταῦτα ἐπιτάττομεν. Εἰς διδασκαλίαν λόγου προεχειρίσθημεν, οὐκ εἰς ἀρχήν οὐδέ εἰς αὐθεντίαν. Συμβούλων τάξιν ἐπέχωμεν, παραινούμενων. Ὁ συμβουλευόμενος λέγει τά παρ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἀναγκάζων τόν ἀκροατήν, ἀλλ' αὐτόν ἀφήσει τῆς τῶν λεγομένων αἰρέσεως κύριον».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 20,710

Μετάφρασις

Δέν εἴμαστε κυρίαρχοι τῆς πίστεώς σας, ἀγαπητοί, οὔτε παραγγέλλουμε τά λόγια κατά τρόπο πιεστικό. Ἐχουμε ὀρισθῆ διδάσκαλοι, ὄχι ἐξουσιαστές γιά δεσποτισμό. Ὅποιος συμβουλευεῖ, λέει τή γνώμη του, δέν ἐξαναγκάζει τόν ἀκροατή. Ἀφήνει ἐλεύθερο τόν ἄλλον νά διαλέξῃ ἢ ὄχι τά λεγόμενα.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κατηχούμενοι ή ακατήχητοι;

Η ἀκολουθία ὑπὲρ τῶν **Κατηχουμένων** προηγείται τῆς Λειτουργίας τῶν Πιστῶν, ὅπου τελεῖται καί τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Οἱ πιστοὶ εὐχονται ὑπὲρ τῶν κατηχουμένων, νά ἀξιωθοῦν τῆς δωρεᾶς τῆς χάριτος. Καί οἱ κατηχούμενοι **εὐχονται** ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς τους προόδου, νά ἀξιωθοῦν νά ἐνσωματωθοῦν στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ Βαπτίσματος. «*Εὐξασθε οἱ κατηχούμενοι τῷ Κυρίῳ. Οἱ πιστοί, ὑπὲρ τῶν κατηχουμένων δεηθῶμεν*».

● **Ἐξέλιπε ἡ τάξις** τῶν κατηχουμένων; Πολλοί τό ὑποστηρίζουν, λέγοντας ὅτι ὅσοι ἐκκλησιάζονται σήμερα εἶναι... βαπτισμένοι! Καί ὡς ἐκ τούτου δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά λέγονται τά **«Κατηχούμενα»**, μετὰ τήν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου καί πρό τῶν εὐχῶν τῶν Πιστῶν καί τοῦ Χερουβικοῦ. Ἄλλ' ἂν ἡ Ἐκκλησία συμφωνοῦσε μαζί τους, πρῶτον μὲν δέν θά συμπεριελάμβανε στό **«Ἱερατικό»** (λειτουργική φυλλάδα) καί τά Κατηχούμενα. Καί δεύτερον, γιατί τά διαβάζει στή λειτουργία τῶν **Προηγιασμένων** Δώρων; Οἱ ἴδιοι παρακολουθοῦν καί τή λειτουργία τῆς Κυριακῆς καί τή λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

● Ποιοί λέγονται **Κατηχούμενοι**; Ἐκεῖνοι, πού δέν ἔχουν μὲν ἀκόμα βαπτισθῆ, ἀλλά βαθιά λαχταροῦν νά γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί **προπαρασκευάζονται** γιά τό μεγάλο αὐτό δῶρο. Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία οἱ Κατηχούμενοι ἦσαν φοβούμενοι τόν Κύριο. Σιγά-σιγά δέχονταν τή διδασκαλία τῆς Πίστεως (κατήχησι) καί φλέγονταν ἀπό τόν πόθο, πότε θά ἐρθῆ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν **Φότων**, ὅπου λευκοντυμένοι καί λαμπροφοροῦντες θά δεχτοῦν τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

● Μήπως σήμερα οἱ **θεωρούμενοι πιστοί**, οἱ τυπικά βαπτισμένοι, βρίσκονται σέ κατώτερο ἀπό τοὺς τότε κατηχουμένους στάδιο; Δέν φαίνεται νά προπαρασκευάζονται γιά τήν πίστι καί τή μετοχή στά μυστήριά της. Στεροῦνται στοιχειωδῶν «γνώσεων» σέ θέματα Εὐαγγελίου καί ἐν Χριστῷ ζωῆς. Καί, τό χειρότερο, δέν δείχνουν ἐνδιαφέρον, δέν ἐπιθυμοῦν νά πληροφορηθοῦν,

*«ἵνα ὁ Κύριος αὐτούς ἐλεήσῃ,
κατηχήσῃ αὐτούς τόν λόγον τῆς ἀληθείας,
ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς τό εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης,
ἐνῶση αὐτούς τῇ Ἁγίᾳ Αὐτοῦ Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».*

● Θά ἐπεφτε ἄραγε ἔξω ὁποῖος χαρακτηρίζε πολλοὺς σημερινούς ἐκκλησιαζομένους ὡς **προκατηχουμένους**; Εἶναι βαπτισμένοι! Naί, ἀλλά μπορεῖ κάποιος νά πάρῃ τό μέγιστο **βραβεῖο**, χωρίς νά ξέρῃ γιατί τό πῆρε ἢ τουλάχιστον ἐκ τῶν ὑπέρων νά τοῦ ἐξηγήσουν γιατί τό πῆρε; Μπορεῖ νά πάρῃ **στεφάνι** νικητῆ, χωρίς ὄχι μόνο νά μὴν ἔχῃ ἀγωνισθῆ, ἀλλά καί νά μὴ ξέρῃ τοὺς ὄρους τοῦ παλαίσματος;

● Ἄν τό **βρέφος**, ἀγιαζόμενο διὰ τοῦ Βαπτίσματος, δέν ἔχῃ εὐθύνη γιά τήν ἀγνοια περὶ τήν πίστι, ὁ μέγιστος ὅμως στήν ἡλικία ἔχει πλέον εὐθύνη, πού ἐξακολουθεῖ νά ἀγνοῖ στοιχειώδεις ἀλήθειες τῆς πίστεως.

Καλεῖται ὡς «πιστός» νά παρακολουθήσῃ τή **λειτουργία τῶν «Πιστῶν»**, νά εἰσέλθῃ στά λειτουργικά **«Ἁγία τῶν Ἁγίων»**, χωρίς νά ξέρῃ περὶ τίνος φρικτοῦ μυστηρίου πρόκειται. Εἶναι **ἀδαής!** Οὔτε γνωρίζει, ἀλλά καί οὔτε φοβάται τόν Κύριο καί τήν ἁγία Του τράπεζα.

● Σπουδαιότεροι (καί άγιώτεροι) οί παλαιοί Κατηχούμενοι. Ήσαν **ύποψήφιοι** χριστιανοί, μέ συνεχή παρακολούθησι διδασκαλίας, μέ πρόοδο πνευματική, «προσδεχόμενοι παράκλησιν» (Λουκ. β΄ 25). Αυτοί κυρίως είχαν άποσπάσει τήν προσοχή τής Έκκλησίας, άφου άποτελοϋσαν τήν έν δυνάμει **χριστιανική στρατιά**.

● Ή έγγραφή στους καταλόγους τών Κατηχουμένων γινόταν άπό τόν **Ποιμένα** τής Έκκλησίας. Τή φροντίδα τής διδασκαλίας τους εμπιστευόταν ο Ποιμένας (ο έπίσκοπος) σέ **κατηχητή έμπειρο**.

● Ή θέσις τών Κατηχουμένων στή λατρευτική σύναξι ήταν σέ ιδιαίτερο μέρος. Παρέμεναν δέ μέχρι τά Άναγνώσματα. Όταν, προετοιμασμένοι, βαπτίζονταν, τότε μετείχαν καί στή λειτουργία τών Πιστών, πού άποκορϋφωμά της είναι ή Μετάληψις τών τιμίων Δώρων.

● Αισθάνονταν οί τότε Κατηχούμενοι τήν ανάγκη τής προσευχής τών αδελφών τους έν Χριστώ, τών ήδη Πιστών. Θά σκέπτονταν:

— *Δέν μπορούμε άκόμα νά μετέχουμε τών θείων Μυστηρίων. Άλλ΄ οί πιστοί προσεύχονται γιά μās. Άξιώσέ μās, Κύριε, νά προβιβασθούμε μέ τή δική Σου χάρι, ώστε άπό τήν τάξι τών Κατηχουμένων νά μεταπηδήσουμε στήν τάξι τών Πιστών.*

● Μπορούμε νά φαντασθούμε κατηχούμενο τής αρχαίας Έκκλησίας **νά αυθαδιάξει**; Φανταστήτε, στήν ύπόδειξι του ύποδιακόνου νά βγη τήν ώρισμένη ώρα άπό τό χώρο τής συνάξεως, εκείνος νά άντιλέγη:

— *Όχι, δέν βγαίνω. Θά παραμείνω. Καί θά κοινωνήσω κιόλας!*

● Μπορούμε νά φαντασθούμε κατηχούμενο τής αρχαίας Έκκλησίας νά μπεινοβγαίνη στό ιερό Βήμα, νά θορυβή, **νά περιφέρεται άτάκτως**;

Οί κατηχούμενοι ήσαν ταπεινοί «ζητιάνοι» του έλέους του Θεου. Μέ ήσυχία καί μέ βαθιά συναίσθησι έξηρχοντο. Καί άνέμεναν τήν ήμέρα τή μεγάλη του Βαπτίσματος.

● Ή συναγμένη Έκκλησία πρόσεχε, μήπως καί παρέμενε κάποιος κατηχούμενος στή λειτουργία τών Πιστών. Καί γιά μεγαλύτερη βεβαιότητα τής παραμονής **μόνο Πιστών**, έκλειναν τήν πόρτα, μέ τήν προτροπή του Λειτουργού: «*Τās θύρας τās θύρας έν σοφία πρόσχωμεν*».

Ή φροντίδα τής Έκκλησίας ήταν **νά έτοιμάξη τούς κατηχουμένους** σωστά καί νά προσεύχεται γι΄ αυτούς δυνατά: «*Επίβλεπον, Κύριε επί τούς δούλους Σου τούς κατηχουμένους, τούς ύποκεκλιότας Σοι τόν έαυτόν αυχένα. Καί καταξίωσον αυτούς έν καιρώ ενθέτω του λουτρού τής παλιγγενείας. Ένωσον αυτούς τή άγία Σου καθολική καί άποστολική Έκκλησία. Συγκαταρτίθιμεσον αυτούς τή έκλεκτή Σου ποιμνη*».

● Άν σέ πίστι καί ειλάβεια οί περισσότεροι χριστιανοί σήμερα εΐμαστε κατώτεροι τών κατηχουμένων εκείνων, τουλάχιστον άς μή παραλείπουμε κατά τή θεία Λειτουργία τίσ **αιτήσεις** καί τήν **ευχή τών Κατηχουμένων**. Όταν τά παραλείπουμε, είναι σάν νά λέμε, άθελά μās:

— *Αυτά δέν είναι γιά μās. Τά ξερούμε. Ήμεις δέν εΐμαστε κατηχούμενοι (καί άς εΐμαστε άκατηχητοι!). Ήμεις... δικαιούμαστε νά τά βλέπουμε όλα, νά τά ακούμε όλα, καί νά μεταλαμβάνουμε!*

● Άς γίνη ίλεως ο Θεός σέ χριστιανούς (σάν καί μās), πού δέν έχουμε φοιτήσει ούτε στό **νηπιαγωγείο** τής ευαγγελικής διδασκαλίας καί ζωής, καί όμως παριστάνομε τούς... άξιους λειτουργούς δωρημάτων ύψίστων μεγαλειών!

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Θλιψίς καὶ παρηγορία

Β΄ Κορ. ζ΄ 3-5

Ἀγάπη καὶ ἀπάτη (στ. 3)

Δέν κατακρίνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοὺς Κορινθίους, πού ἦσαν (ἀρκετοί ἀπὸ αὐτούς) εὐσκανδάλιστοι. Ἀντίθετα, ἀπὸ πολλή ἀγάπη τοὺς γράφει καὶ τοὺς ξεδιπλώνει τὰ προσωπικά του αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, ὅπως στή συνέχεια: «Οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω προεῖρηκα γάρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐστε εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν» (στ. 3). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Δέν τὰ λέω γιά νά σᾶς κατακρίνω. Εἶπα δέ προηγουμένως, ὅτι εἶστε μέσα στίς καρδιές μας, γιά νά πεθάνουμε μαζί σας καί νά ζήσουμε μαζί σας».

● Οἱ ψευδάδελφοί ἐπεδίωκαν ἐκμετάλλευσί ψυχῶν. Ὁ Παῦλος ἐπιθυμοῦσε νά θυσιασθῆ γιά τοὺς ἀδελφούς. Γινόταν κοινωνός τῶν ἀδελφῶν, εἴτε στή ζωή, εἴτε στό θάνατο, εἴτε στή χαρά, εἴτε στή λύπη.

Μπορεῖ κάποιος νά ἀγαπᾶ, ἀλλά μέχρις ἑνός ὅριου. Ὅταν ἡ ἀγάπη του γίνεται ἐπικίνδυνη ἢ ἐπώδυνη, τότε τήν ἐγκαταλείπει καί φεύγει. Τή νύκτα τοῦ ἐκουσίου Πάθους, ἡ ἀγάπη τῶν Μαθητῶν ἔπαθε ἔκλειψι. Μπροστά στόν κίνδυνο ἐγκατέλειψαν τὸ Διδάσκαλο (Ματθ. κοτ΄ 56). Ὅταν δυναμώθηκε ἡ πίστις τους μέ τήν Ἀνάστασι καί φούντωσε στό ἔπακρο μέ τήν Πεντηκοστή, τότε μέ τίποτε κανεῖς δέν μπορούσε νά τοὺς ἀποσπᾶσθ ἀπὸ τήν ἀγάπη στό Χριστό, τήν μέχρι θυσίας ἀγάπη.

Τέτοια ἀγάπη θυσίας ἦταν ἐκείνη τοῦ Παύλου. Τοὺς εἶχε ὅλους στήν καρδιά του. Ζοῦσε γι' αὐτούς. Πέθαινε γι' αὐτούς. «Προεῖρηκα γάρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐστε εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν» (στ. 3). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μεγίστη φιλία αὕτη, ὅταν καί καταφρονούμενος, καί συναποθανεῖν αὐτοῖς καί συζῆν αἰρῆται. Οὐδέ γάρ ἀπλῶς ἐστε ἐν ταῖς καρ-

δίαις ἡμῶν, ἀλλ' οὕτω, φησί, ὡς εἶπον. Ἐνὶ γάρ καί φιλεῖν, καί κινδύνους φεύγειν ἀλλ' οὐκ ἡμεῖς οὕτω. Καί ὄρα κἀνταῦθα σύνεσιν ἄφατον. Οὐ γάρ τὰ γεγενημένα ὑπὲρ αὐτῶν εἶπεν, ἵνα μί δόξη πάλιν ὀνειδίζειν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐπαγγέλλοντα. Ἄν γάρ συμβῆ, φησί, ἐπενεχθῆναι κίνδυνον, πάντα ἔτοιμος ὑπὲρ ὑμῶν παθεῖν» (Ε.Π.Ε. 19,384). Μετάφρασις: Αὐτὴ εἶναι πάρα πολὺ μεγάλη ἀγάπη, ὅταν, καί ἐνῶ περιφρονεῖται, προτιμᾶ καί νά βρίσκεται μαζί τους καί νά πεθάνη μαζί τους. Γιατί δέν εἶστε μέσα στίς καρδιές μας ἔτσι ἀπλῶς, ἀλλά ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα. Εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπᾶ κανεῖς κάποιον, ἀλλά ν' ἀποφεύγη τοὺς κινδύνους. Ἐμεῖς ὁμῶς δέν ἀγαπᾶμε ἔτσι. Καί πρόσεχε ἐδῶ σύνεσι ἀπερίγραπτη. Δέν ἀνέφερε ὅσα ἔκανε γιά τὸ καλὸ τους, γιά νά μὴ νομίσουν πὼς τοὺς κατηγορεῖ, ἀλλά δίνει ὑποσχέσεις γιά τὸ μέλλον. Ἄν τύχη, λέει, νά παρουσιασθῆ κίνδυνος, εἶμαι ἔτοιμος νά πάθω γιά σᾶς τὰ πάντα.

● Ἡ ἀντίθεσις: Οἱ ψευδάδελφοί χρησιμοποιοῦσαν ὄχι τήν ἀγάπη, ἀλλά τήν ἀπάτη (Ἐφεσ. ε΄ 6). Ὁ Παῦλος λειτουργοῦσε τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη (Α΄ Τιμ. α΄ 5).

● Οἱ ψευδάδελφοί ἦσαν ἀγύριτες. Εἶχαν στήσσει καλὰ τὴ θρησκευτικὴ ἐπιχείρησί τους γιά εὐκόλο πλουτισμό (Α΄ Τιμ. στ΄ 6). Ὁ Παῦλος εἶχε θέσει σταθερὸ στόχο τῆς πορείας του τὸ σταυρὸ τῆς θυσίας.

Παράκλησις καὶ χαρά (στ. 4)

Αὐτὸ δέν μπορούσαν εὐκόλα νά τὸ παρακάμψουν καί οἱ πλέον εὐσκανδάλιστοι, καί οἱ πλέον δύσπιστοι, καί οἱ πλέον προκατειλημμένοι. Ἦξεραν, ὅτι θλίβεται ὁ Παῦλος μόνο γιά τίς πτώσεις καί παρεκκλίσεις μερικῶν χριστιανῶν. Ὅπως εἶχαν αἰσθανθῆ καλὰ, πὼς ἡ χαρά καί ἡ

παρηγορία του Παύλου ήταν η πρόοδος των χριστιανών.

Τόν πίκραναν οί Κορίνθιοι. Ἐλλά μετά τίν Ἐπιστολή του (τίν πρώτη) ἔδειξαν μετάνοια, ἀλλαγὴ καὶ προκοπή. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἐπαινεί: *«Πολλὴ μοι παρηγοσία πρὸς ὑμᾶς, πολλὴ μοι καύχσις ὑπὲρ ὑμῶν. Πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν»* (στ. 4). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἐχω πολλὴ ἐκτίμησι σέ σᾶς, ἔχω πολλὴ καύχσι γιά σᾶς. Εἶμαι γεμάτος ἀπό παρηγορία, ἔχω ξεχειλίσαι ἀπό χαρά, παρ' ὅλη τῇ θλίψει μας»*.

● Πνευματικὴ ἡ χαρὰ τοῦ Παύλου. Οἱ νοθεύσεις του ἀπέδωσαν. Ἡ αὐστηρότητά του γιά ἀνόθευτο τὸ χριστιανικὸ ἦθος, προκάλεσε βέβαια πόνο. Καὶ ἀλλοίμονο, ἂν δέν προκαλοῦσε!

Ἐλλ' ὁ πόνοσ αὐτὸς ἔγινε μετάνοια. Καὶ ἡ μετάνοια διόρθωσις. Καὶ ἡ διόρθωσις τῶν μαθητῶν εἶναι πηγή χαρᾶς γιά τὸ δάσκαλο.

● Τῇ θλίψει στόν Παῦλο δέν τίν προκαλοῦσαν οἱ διωγμοί. Τίν προκαλοῦσε ἡ ἐκτροπή ἀπό τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἀγαπᾶς ἕνα πρόσωπο, μπορεῖς νά μή στενοχωρηθῆς, ὅταν τὸ βλέπεις νά γλυστῆ καὶ νά κινδυνεύη νά πέσει στό χάος;

Κατάλαβαν οἱ Κορίνθιοι τῇ θλίψει τοῦ Παύλου. Καὶ φιλοτιμήθηκαν. Προσαρμόστηκαν σέ ὅσα τοὺς παρήγγειλε στήν πρώτη Ἐπιστολή. Καὶ τώρα:

- Ἡ ἀνυποληψία ἔγινε ἐκτίμησις.
- Ἡ αἰσχύνη ἔγινε καύχσις.
- Ἡ θλίψις ἔγινε παρηγορία.
- Τὸ ὑστέρημα ἔγινε περίσσευμα.

● Ἐκφράζει τίν ἐκτίμησι του, ἐπειδὴ προηγούμενὸς τοὺς εἶχε ἐλέγξει.

Πῶς νά μή χαίρεται ὁ γιατρός, ὅταν βλέπῃ, ὅτι ἡ θεραπευτικὴ του ἀγωγή εἶχε ἄριστα ἀποτελέσματα; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Τὸ παρὰ τῶν ἐρωμένων ὅποσοῦν φιλεῖσθαι πολλήν φέρει τίν χαράν διά τὸ σφόδρα αὐτοὺς φιλεῖν»* (Ε.Π.Ε. 19,388). Μετάφρασις: Τὸ νά σέ ἀγαποῦν ὁπωσδήποτε ἐκεῖνοι πού ἀγαπᾶς, σοῦ δίνει μεγάλη χαρά, γιὰτὶ καὶ σὺ τοὺς ἀγαπᾶς πολὺ.

- Ἡ ἀγάπη γεννᾶ χαρά.
- Ἡ μετάνοια γεννᾶ χαρά.
- Ἡ πνευματικὴ προκοπή τῶν ἀδελφῶν εἶναι πηγή χαρᾶς.

Μόνο μεγάλες ψυχές, σάν τοῦ Παύλου, αἰσθάνονται τίν πνευματικὴ ἥδονή. Τὸ καλύτερο ἀντιθλιπτικὸ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού χαρίζει τῇ σωτηρία σέ ὅσους μετανοοῦν,

ἀλλὰ καὶ δωρίζει τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς (ἰδὲ καὶ Ἰωάν. ιε' 11. ιστ' 24. Α' Ἰωάν. α' 4. 12) στοὺς ζωντανούς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θλίψις καταβάλλει καὶ τοὺς ποιμένεις. Ἄνθρωποι εἶναι. Ἰσως νά πειράζονται ἀπὸ ἀόριστο ἐγωισμό. Δέν βλέπουν ἄμεσα τὰ ἀποτελέσματα τῆς δουλειᾶς τους καὶ ἀπογοπεύονται.

Στόν Παῦλο δέν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Ἡ θλίψις του εἶναι καρπὸς γνήσιας ἀγάπης. Ἡ χαρὰ του ἀποτελέσμα χριστοκεντρικῆς ἀγάπης.

Ἐπίδοσις ἀπὸ παντοῦ θλίψεως (στ. 5)

Εἶχε ἀνάγκη πνευματικῆς χαρᾶς καὶ παρηγοριᾶς ὁ Παῦλος. Τὸ ὅλο κλίμα, πού εἶχε δημιουργηθῆ στήν ψυχὴ του ἀπὸ τίς ἀταξίες τῶν Κορίνθιων, τόν ἔκανε, ὅπου καὶ ἂν πήγαινε, νά μὴν αἰσθάνεται ἄνετα. Κάποια ἀγωνία συνεῖχε τίν καρδιᾶ του.

Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τόν ἐπόμενος στίχο: *«Καὶ γὰρ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Μακεδονίαν οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσις ἡ σὰρξ ἡμῶν, ἀλλ' ἐν παντί θλιβόμενοι ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι»* (στ. 5). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἀκόμη δέ καὶ ὅταν φτάσαμε στή Μακεδονία, καμμία ἀνακούφισι δέν βρήκαμε. Ἐλλ' ἀπὸ παντοῦ θλίψεις. Ἐπίδοσις ἔξω μάχες, ἀπὸ μέσα φόβοι (μάχες μέ τοὺς ἀπίστους, φόβοι γιά τοὺς πιστοὺς μήπως κλονιστοῦν)»*.

● Τὸ κήρυγμα, πού ὀδεύει μέ κάθε ἄνεσι καὶ χωρὶς περιπέτειες, δέν ἔχει τῇ σφραγίδα τῆς γνησιότητας. Ὁ Παῦλος οὔτε εἶχε, οὔτε ἤθελε ἀνέσεις. Συνήγορο τοῦ κηρύγματος ἔχει τῇ σκληραγωγία, τίν ἀκτιμοσύνη, τῇ στέρησι, τίς δοκιμασίες. *«Ἐν παντί θλιβόμενοι ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι»* (στ. 5).

● Ποιούς ἐννοεῖ μέ τὸ *«ἔξωθεν μάχαι»*; Τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ ἀθέους; Δέν ἦσαν φίλοι τοῦ Παύλου οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου, οὔτε καὶ οἱ μὴ χριστιανοί.

Θά λέγαμε ὅμως, ὅτι γιά ἕνα διάστημα ὅλοι αὐτοὶ δέν ἀσχολοῦνταν μέ τόν Παῦλο. Δέν *«παίρνανε χαμπάρι»* ἀπὸ τὸ ἀθόρυβο ἔργο, πού ἔκανε σέ ἀνθρώπινες ψυχές. Ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς εἶναι ὁ πολιτισμὸς τῆς ψυχῆς. Καὶ αὐτὸς δέν ἔχει νά κἀνῃ μέ ἐκδηλώσεις καὶ ἐξωτερικὰ φαινόμενα.

Ἦρθε πάντως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα, πού ὁ «κόσμος» μίσπησε τόν γνήσιο ἐκφραστή τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς. Βασάνισε, φυλάκισε, θανάτωσε τόν Παῦλο.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ προσευχή

κεῖνοι πού δέν κάνουν προσευχή, μοιάζουν μέ τόν τυφλοπόντικα, πού σέ ὄλη του τή ζωή ἀνοίγει τρύπες κάτω ἀπό τήν γῆ.

• Ὅποιος δέν προσεύχεται, μένει στήν γῆ. Ἡ καρδιά του μένει κολλημένη στήν γῆ. Καί ἡ σκέψις του δύσκολα ξεκολλάει ἀπό τήν γῆ.

Καί ψάχνει γιά «θησαυρούς» στήν γῆ! Τίς Σαρκικές ἡδονές· χρήματα καί κτήματα· ἐπαίνους καί τιμές!

Χαρά του εἶναι τό χῶμα καί ἡ λάσπη!

• Ἡ πορεία πρὸς τόν οὐρανὸ ἀρχίζει μέ τήν μετάνοια: μέ τήν αἴσθησι, ὅτι εἶναι λάθος νά κολλάη κανεὶς στήν γῆ.

• Τό δεύτερο βῆμα εἶναι ἡ προσευχή· τό πέταγμα πρὸς τὰ ἄνω.

Μᾶς φαίνεται στήν ἀρχὴ παράξενο καί ἀφύσικο. Μά ὅταν κανεὶς ἀρχίσῃ, καί προχωρῇ σωστά, τό διαπιστώνει -ἐμπειρικά- ὅτι ἡ προσευχή εἶναι ἡ πιὸ φυσικὴ λειτουργία στόν ψυχοσωματικὸ μας κόσμο. Πιὸ φυσικὴ καί ἀπὸ τό φαγητό· καί ἀπὸ τό περπάτημα· καί ἀπὸ τήν λειτουργία τῆς ἀναπαραγωγῆς. Καί φυσικά, πιὸ φυ-

Ἄλλά μέ τό «ἔξωθεν μάκαι» ἐννοεῖ κυρίως ὁ Παῦλος, ἐδῶ τουλάχιστον, τίς ἐπιθέσεις ἀπὸ ἔξω, ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους. Αὐτοὶ παρενέβαιναν στό ἔργο του καί ἤθελαν νά τό τορπιλίσουν. Δέν ἔχει ἀμφιβολία, ὅτι δουλεύει γνήσια γιά τήν οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν «ἐν τῷ εὐαγγελίῳ». Γι' αὐτὸ θλίβεται γιά τοὺς κακεντρεχεῖς, πού ραδιουργοῦσαν σέ βάρος του.

• Μέ τό «ἔσωθεν φόβου» ἐννοεῖ τοὺς ἀσθενεῖς «τὴν συνείδησιν», τοὺς εὐσκανδαλίστους, ἐκείνους, πού ἦσαν ἔτοιμοι νά παρασυρθοῦν. Naί, φοβᾶται ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, μήπως καθοῦν ψυχές, ἀπὸ ἐκεῖνες πού εἶχαν δεχτῆ τὴν ἀλήθεια.

Δ.Γ.Α.

σική καί πιὸ ἀπαραίτητη, καί ἀπὸ τήν λειτουργία καί τῆς καρδιάς καί τῆς ἀναπνοῆς.

• Ὅποιος ἀγαπᾷ τόν Κύριο, πάντοτε Ἐκείνον σκέπτεται. Καί ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ γεννᾷ τήν προσευχή. Ἄν δέν θυμᾶσαι τόν Κύριο, τότε δέν θά προσεύχσαι. Καί χωρίς τήν προσευχή ἡ ψυχὴ δέν θά παραμένῃ στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Μέ τήν προσευχή ἔρχεται ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ προσευχή προφυλάσσει τόν ἄνθρωπο ἀπὸ τήν ἁμαρτία. Γιατί ὁ προσευχόμενος νοῦς εἶναι ἀπασχολημένος μέ τόν Θεό. Καί στέκεται μέ ταπεινωμένο πνεῦμα ἐνώπιον τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου.

• Ὅποιος δέν προσεύχεται εἶναι πνευματικά χωρίς αἰσθήσεις· εἶναι «φυτό».

(† Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελέτιος, ἀπὸ τό βιβλίον «Σελίδες ἡμερολογίου», σελ. 43).

Καμαρώνουν τὰ παιδιά τους!

Καὶ ἀναρχία πάντοτε ὑπῆρχαν. Τό ἀνησυχητικὸ σήμερον εἶναι, ὅτι παιδιὰ διὰ ἐφηβικῆς καί μετεφηβικῆς ἡλικίας ἔχουν γαλουχηθῆ νά γίνουιν τρομοκράτες! Ὅχι μόνο ἀπὸ ἰδεολόγους ἐξτρεμιστές καί πολιτικές τῶν ἄκρων, ἀλλὰ καί ἀπὸ τήν... κούνια τῶν γονιῶν τους!

• Τὰ τελευταῖα γεγονότα σέ τράπεζες τοῦ Βελβεντοῦ τῆς Κοζάνης ἀποκάλυψαν τὰ πρόσωπα τεσσάρων νεαρῶν, ἡλικίας 20-24 ἐτῶν, πού μέ «καλάσικοφ» λήστευαν, πυροβολοῦσαν, προσπαθοῦσαν νά σκοτώσουν ἀστυνομικούς καί πολίτες, ἀλλὰ καί δήλωναν, ὅτι καμμιά ἐννομη τάξι δέν παραδέχονται καί ὅτι σκοπὸς τους εἶναι ἡ καταστροφή τοῦ κόσμου μέ τρομοκρατικές ἐνέργειες!

• Ἄλλη εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ μεγάλῃ ἀποκάλυψις. Τὰ παιδιά αὐτὰ εἶναι καρποὶ οἰκογενειῶν, πού ἐκ πεποιθήσεως καλλιέργησαν ἀναρχικὸ φρόνημα στὰ παιδιά τους.

Είναι φυσικό και των κακοποιών και των τρομοκρατών οι γονείς να επιδείξουν αγάπη για τὰ ἐγκληματικά τους παιδιά. Έχουν δικαίωμα και ὑποχρέωσι να ὑπερασπιστοῦν τὰ παιδιά τους μέ ὅσα μέσα διαθέτουν. Ἄλλωστε εἶναι γονεῖς τῶν **βορείων προαστείων τῆς Ἀθήνας**, ἀρκετά εὐκατάστατοι. Τό ζητούμενο εἶναι, ποιός θά ὑπερασπιστῆ τοὺς ἴδιους τοὺς γονεῖς, πού ἀποτελοῦν τό θεωρητικό **ὑπόβαθρο** τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν παιδιῶν τους;

• Πολλοὶ γονεῖς μέσα στήν ἱστορία εἶδαν παιδιά τους να τό παίζουν ἀντάρτες και να τὰ βάζουν και ἐναντίον τους.

Πάντα θά ὑπάρχη κάποιος **Ἄβεσσαλώμ**, πού θά κηρύττη ἀνταρσία κατά τοῦ πατέρα του, ἔστω και ἂν αὐτός λέγεται Δαβίδ! Μά ὁ πατέρας θρηνεῖ. Οὔτε ζητεῖ ἐκδίκησι και τιμωρία, ἀλλά και οὔτε προσυπογράφει τήν ἀνταρσία τοῦ γιου.

Ὁ γιουός, πατέρας και μάνα, **θρηνεῖ** γιά τήν **ἐκτροπή** τοῦ παιδιοῦ, πού κάποτε καταντᾶ λυμεώνας μιᾶς ὀλόκληρης κοινωνίας. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος παρουσιάζει πατέρα να θρηνηῖ ὡς ἐξῆς τήν παραμόρφωσι τοῦ παιδιοῦ του: «Ὁ ἐξ ἑμοῦ, κατ' ἑμοῦ, ἀλλά σύ ὑπέρ ἑμοῦ. Τά πρόβατά μου λύκοι γεγόνασι, και λέοντες οἱ ἀμνοί, και κύνες λυσσῶντες οἱ ἀμνοί, και ταῦροι κερατισταί οἱ κριοί. Οὐ δι' ἑμαυτόν λυποῦμαι, ἀλλά τήν τούτων ἀπώλειαν» (Ε.Π.Ε. 5, 116). Μετά φρασις. Ὁ δικός μου γιουός ἐναντίον μου. Ἀλλά σύ (Κύριε) μαζί μου. Τά πρόβατά μου ἔγιναν λύκοι. Τά ἀρνιά μου, λιοντάρια. Οἱ ἀμνοί μου, σκυλιά λυσσασμένα. Τά κριάρια μου, ταῦροι μέ κέρατα. Δέν λυπᾶμαι γιά τόν ἑαυτό μου, ἀλλά θρηνηῶ τήν καταστροφή τους.

• Ὅχι μόνο δέν θρήνησαν οἱ γονεῖς τῶν τεσσάρων νεαρῶν τρομοκρατῶν, ἀλλά και τοὺς καμάρωσαν!

«Ὁ γιουός μου εἶχε μέσα του ὀργή και φόβο. Δικαιολογημένα ἔχει μῖσος κατά τῆς κοινωνίας. Και στίς 8 Δεκεμβρίου τοῦ 2008 μετεῖχε στά γεγονότα. Και μεῖς παρακολουθοῦσαμε τὰ κατορθώματα τῶν παιδιῶν μας. Εἶναι ἥρωες!».

Κάπως ἔτσι μίλησε ἡ μάνα τοῦ ἑνός. Ἐνώ ὁ πατέρας ἄλλου ἀπό τοὺς τέσσερις

δήλωσε «*περήφανος γιατί ὁ γιουός του εἶναι ἀναρχικός, ἀφοῦ ὅλοι στήν οἰκογένειά του εἶναι ἀναρχικοί*».

• Δημοσιογράφος τῆς «Καθημερινῆς», φ. 17 Φεβρ. 2013 (σελ. 17), συγκρίνει τοὺς γονεῖς τῶν τριῶν τρομοκρατῶν τῆς «17 Νοέμβρη», πού συνελήφθησαν τό καλοκαίρι τοῦ 2003, μέ τοὺς γονεῖς τῶν τρομοκρατῶν τοῦ 2013.

Τοὺς τρεῖς Ξηρούς ὄχι μόνο δέν τοὺς δικαιολόγησαν οἱ γονεῖς τους, ἀλλά στάθηκαν θλιβερές και συγχρόνως σεβάσμιες μορφές. «*Δέν θεωροῦσαν τήν κοινωνία ἄτιμη. Δέν εἶπαν, ὅτι καλά ἔκαναν τὰ παιδιά τους. Δέν τοὺς ἐγκατέλειψαν βέβαια. Τοὺς συμπαραστάθηκαν. Ἀλλά δέν δικαιολόγησαν τίς πράξεις τους*».

Και συνεχίζει ὁ δημοσιογράφος:

«*Διαφορά γενιᾶς; Διαφορά κοινωνικῆς τάξης; Ὅλα βαραίνουν, ὅταν σκέφτομαι τή διαφορά τῆς ἀντίδρασης ἀπό γονεῖς τῶν εἰκοσάχρονων πού συνελήφθησαν στό Βελβετό*».

• Συνειδητά ὑπάρχει μάνα, πού παίζει τό ρόλο τῆς **φιδομᾶνας**;

• Γιατί ἄραγε τό **κελλί** τοῦ 20χρονου τρομοκράτη να μή τό μοιραστῆ μιᾶ τέτοια μάνα ἢ και ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ α ἢ β πολιτικοῦ φορέα, πού στηρίζει ἔμμεσα ἢ ἄμεσα τή βία και τήν τρομοκρατία;

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικῶ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδά και Αὐστραλίας: **δολάρια 30.**

Ἐπιταγές και ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Παραιτήθηκε ο Πάπας

Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ ανακοίνωσε την παραίτησή του από τον Παπικό θρόνο του Ρωμαιοκαθολικισμού. Η επίσημη παραίτησις και αποχώρησις από τὰ καθήκοντά του θά πραγματοποιηθοῦν στίς 28 Φεβρουαρίου.

• Ἐξέπληξε ἡ παραίτησις, διότι εἴθισται νά εἶναι **ισόβιος** ὁ Πάπας τῆς Ρώμης. Ἐδῶ καί πέντε περίπου αἰῶνες εἶχε νά συμβῆ παραίτησις Πάπα. Ὁ Βενέδικτος ΙΣΤ΄, πρῶην Γερμανός καρδινάλιος Ράτσιγκερ, ἀνέβηκε στόν Παπικό θρόνο τό 2005. Εἶναι ἡλικίας 85 ἐτῶν. Θεωρεῖται δέ ὡς ἕνας ἐκ τῶν πλέον διακεκριμένων θεολόγων τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμού. Γιά τούς περισσοτέρους ρωμαιοκαθολικούς ἔκανε μάλλον στροφή πρὸς τόν **συντηρητισμό**.

Γιά τούς λόγους τῆς παραιτήσεως γράφτηκαν πολλά.

• Ὁ ἴδιος ἀναφέρθηκε καί σέ θέματα **υγείας**, ἐνῶ δήλωσε, ὅτι ἐπιθυμεῖ νά ἀποσυρθῆ σέ μοναστήρι, γιά νά προσευχηθῆ καί νά προετοιμασθῆ ψυχικά.

• Σχολιαστές τῶν ποικίλων σκανδάλων τῶν τελευταίων ἐτῶν στοὺς κόλπους τοῦ Παπισμοῦ, σημείωσαν, ὅτι παραιτήθηκε ὁ Πάπας, διότι δέν κατάφερε νά ξεκαθαρίσῃ τελείως τή βρωμιά τῆς **παιδεραστίας** ἀπό παπικούς κληρικούς.

Σέ τίτλο μεγάλων ἐφημερίδων ὅλου τοῦ κόσμου γράφεται: *«Αὐτός ὁ Πάπας δέν θά μᾶς λείψει, τό ἱστορικό του εἶναι τραγικό»,* ἢ *«Τά θύματα κακοποίησης ἀπό ἱερεῖς ὀμιλοῦν μέ σκληρή γλῶσσα γιά τόν Πάπα, πού ἤξερε τήν κατάστασι, ἀλλά δέν προστάτευσε τὰ παιδιά».*

• Τό ζήτημα **παιδεραστῶν κληρικῶν** ἔχει διχάσει τόν Παπισμό. Ἦδη ἔχουν ἐμφανισθῆ ἀποσχιστικές τάσεις μεταξύ τῶν ρωμαιοκαθολικῶν τῆς Αὐστρίας.

Ἦχι διότι ὁ πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ στηριξε τήν παιδεραστία, ἀλλά διότι -λένε- τιμώρησε λίγους κληρικούς διεστραμμένους. Ἐξέφρασε μέν τή συμπάθειά του πρὸς τὰ κατά καιρούς θύματα, ἀλλά δέν καθάρισε ὅλη τήν **κόπρο τοῦ Αὐγείου**.

Ἐμεῖς βέβαια οἱ Ὀρθόδοξοι βλέπουμε

μόνο στήν ἀντίπερα ὄχθη τῆ βρωμιά τοῦ κιναιδισμού, τῶν **ἀνωμάλων** κληρικῶν. Δέν θέλουμε νά βλέπουμε τί γίνεται στή δική μας ὄχθη. Μά ἐκεῖ τουλάχιστον ἐλήφθησαν μερικά μέτρα κατὰ τῶν ἀνωμάλων. Ἐδῶ ἀρκοῦμαστε νά μιλάμε ἀπλῶς γιά «**κουσοῦρι**», κάποτε μόνο ὑπογίως (κουτσομπολιστικά)! Πρὸ ἐτῶν λειτουργοῦσε εἰδικὸς σταῦλος, πού παρήγαγε «**κουσουριασμένους**». Τώρα κινδυνεύουμε νά πινοῦμε ἀπό τήν πληθώρα τους!...

• Τό ἀντιφατικό σχετικὰ μέ τόν παραιτηθέντα Πάπα εἶναι τό ἔξης:

Ἀπό τό ἕνα μέρος κατηγορεῖται, διότι δέν καταδίωξε δυναμικά κληρικούς μέ δρᾶσι παιδεραστίας, καί ἀπό τό ἄλλο κατηγορεῖται, διότι ἦταν αὐστηρός κατὰ τῶν **ὁμοφυλοφίλων**, ἀποκλείοντας τό γάμο μεταξύ τους!

Μά, ἡ **ὁμοφυλοφιλία** ἢ δέν εἶναι ἀνῆθικότητα καί **διαστροφή** σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις της καί σέ ὅλες τίς ἡλικίες, ὅποτε γιάτί νά διώκονται κληρικοί «**τοιούτοι**», ἢ εἶναι διαστροφή, καί ἐπομένως εἶναι παντελῶς ἀπαράδεκτη τόσο σέ κληρικούς, ὅσο καί σέ λαϊκούς.

• Ὁ Χριστιανισμός δέν εἶναι **καί ἠθική καί ἀνῆθικότητα!** Εἶναι ἡ ἐκφρασις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, πού ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ **ἐγκράτεια** μέχρι τό γάμο καί ἡ **τιμιότητα** στό φυσιολογικό γάμο.

• Πάντως ὀφείλουμε νά προσέξουμε τὰ λόγια τοῦ Πάπα στήν τελευταία του τελετουργική ἐκδήλωσι: *«Ἐχω ἀπόλυτη συναίσθησι τῆς σοβαρότητας αὐτῆς τῆς πράξης, ἀλλά ἔχω ἐπίσης ἀπόλυτη συναίσθησι, πὼς δέν εἶμαι πλέον ἱκανός νά φέρω εἰς πέρας τὰ καθήκοντά μου».*

Μακάρι καί ὠρισμένοι τῆς διοικήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας νά εἶχαν αὐτή τή συναίσθησι!

• Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Πάπα πιθανόν νά γίνῃ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου.

Μακάρι ὁ νέος Πάπας νά ἔχη τήν **ταπεινοφροσύνη**, ὅτι καί αὐτός εἶναι «**κοινός θνητός**», πού ὀφείλει νά διακονήσῃ τήν ἀλήθεια καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! Ἡ ταπεινοφροσύνη μπορεῖ νά ὀδηγήσῃ

ακόμα και ένα Πάπα σε **στροφή** και **επιστροφή** στη Μία Έκκλησία του Χριστού, τήν ὄντως **«Καθολική και Ἀποστολική»**, ὅπως τό Σύμβολο τῆς Πίστεως εἰκονίζει.

Καμμιά παραίτησις Πάπα δέν θά χαροποιήσῃ γῆ καί οὐρανό, ἐκτός ἀπό μία: Νά παραιτηθῇ ὁ Πάπας ἀπό τίς ἐωσφορικές ἀξιώσεις τοῦ **Πρωτείου** καί τοῦ **Ἀλαθῆτου**. Γιά νά ἀνοίξῃ ὁ δρόμος τῶν Παπικῶν πρὸς τήν ἀρχέγονη Ἐκκλησία.

«Ἀντί» = δικτατορία;

Τά ὅσα συνέβησαν κοντά στήν τοποθεσία **«Σκουριές»** τῆς Χαλκιδικῆς στίς 18 Φεβρουαρίου 2013 φανερώνουν ὄχι ἀπλῶς σκουριασμένα μυαλά, ἀλλά καί νοοτροπία ἐγκληματικῆς ἀντιπαραθέσεως.

Πενήντα περίπου **κουκουλοφόροι**, ὄχι μᾶλλον ἀπό τήν περιοχή, ἀλλά κυρίως ἀπό τή Θεσσαλονίκη καί τήν Ἀθήνα, ὠπλισμένοι μέ πυροβόλα ὅπλα καί μολότοφ, ἀλλά καί μέ μεγάλες ποσότητες βενζίνης, ὠργάνωσαν τή νύχτα **ἄγρια ἐπίδρομή** γιά νά καταστρέψουν τίς ἐγκαταστάσεις τῆς ἐταιρείας **«Ἑλληνικός Χρυσός»**.

Ὅπως καί οἱ κάμερες ἔδειξαν, περιέλουσαν μέ βενζίνη τούς φύλακες τῶν ἐγκαταστάσεων, γιά νά μή μποροῦν νά σβήσουν τήν πυρκαγιά πού θά ἔβαζαν. Τελικά ἔκαιψαν τά σπουδαιότερα μηχανήματα καί ἀρκετές ἐγκαταστάσεις τῆς ἐταιρείας καί ἔφυγαν ἀνενόχλητοι, παίρνοντας «ὄμηρο» ἕνα ἐκ τῶν φυλάκων!

• Ὅλοι μιλάνε γιά νέες **ἐπειδύσεις**, ὥστε νά δημιουργηθοῦν νέες θέσεις ἐργασίας καί νά ἀρχίσῃ κάποια ἀνάπτυξις τῆς οἰκονομίας καί τῆς ἐργασίας στόν τόπο μας. Ὅλοι λένε, ὅτι ἦν λόγῳ ἐταιρεία ἀπασχολεῖ 1200 ἐργαζομένους καί ἡ ἐπένδυσίς της ὄλο καί ἀνέρχεται καί θά φθάσῃ τό ἕνα δισεκατομμύριο δολλάρια.

• Γιά μᾶς τό πρόβλημα δέν εἶναι τόσο οἰκονομικό καί ἐργασιακό, ὅσο εἶναι **κοινωνικό, πολιτικό καί πολιτισμικό**.

Τελικά τί εἴμαστε; Εἴμαστε συντηραγμένη **κοινωνία**, ὅπου ὑπάρχουν νόμοι καί τάξις, ἢ εἴμαστε **ζούγκλα**, ὅπου τό «δί-

καιο» τοῦ ὁποιοῦδήποτε τρομοκράτη πρέπει νά ἰσοπεδῶνῃ δυναμικά κάθε κοινωνικό ἴστό καί κάθε ἀνθρώπινη ἱκμάδα;

• Γιά τούς χριστιανούς τό πρόβλημα εἶναι τό **«Ἀντί»**. Τί σημαίνει «ἀντί»;

• Σημαίνει ἀντίθεσις **λόγων** καί ἐπιχειρημάτων, ἢ σημαίνει ἀντίστασις **βίας** καί ἀνταρσίας;

• Σημαίνει ἀντίθεσις μέ **νόημα**, ἐπειδή ἔχω ἀντιπρότασι μέ καλύτερες θέσεις, ἢ σημαίνει **ἀντιπαλότητα** γιά τήν... ἀντιπαλότητας, κόντρα γιά τήν κόντρα, ἀντιπολίτευσις γιά τήν ἀντιπολίτευσι, γκρέμισμα κάποιου μόνο καί μόνο γιατί δέν τό ἔχτισα ἐγώ;

• Σημαίνει ἐποικοδομητική **συζήτησις** πρὸς βελτίωσι κοινωνικῶν συνθηκῶν διαβίωσης, ἢ σημαίνει φωτιά καί τσεκούρι μέ σκοπό τή ζουγκλοποίησι τῆς κοινωνίας, γιατί νομίζουμε, ὅτι μετά τό χάος ἔρχεται ἡ σειρά μας νά ἐξουσιάσουμε;

• Τό **«Ἀντί»** σέ ὅλα καί γιά ὅλα, στούς περισσότερους πολιτικούς τοῦ τόπου μας, ἀποκλείει τό **«Σύν»!**

Γιατί, δηλαδή, μιά καλόβουλη **ἀντίθεσις** νά μήν ἐξελίσσεται σέ **σύνθεσι**;

Ἄλλά καί ἂν μιά ἀντίθεσις ἰδεολογική ἐμφανίζῃ ἀβυσσαλέο χάσμα, εἶναι ἀνάγκη νά ἐπιστρατεύωνται «καταδρομεῖς τῆς κουκούλας», μανιακοί καταστροφεῖς τῶν πάντων;

• Ὅσοι ἀπό κόμματα ὑποδουλιζοῦν ἐκ τῶν προτέρων τρομοκρατικές ἐπιδρομές ἢ τίς στηρίζουν ἐκ τῶν ὑστέρων, ἄς μή λησμονοῦν, ὅτι εἶναι **κοινοβουλευτικοί** καί ὄχι **δικτατορικοί** παράγοντες.

Σημειώνονται σέ μικρό ἄρθρο Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας τά ἑξῆς:

«Ἡ Ἑλληνική Δημοκρατία ἔχει νόμους καί τό κράτος τούς ἐπιβάλλει. Τό πού θά γίνῃ μιά ἐπένδυση εἶναι ζήτημα τῆς Πολιτείας καί τῆς Δικαιοσύνης. Σέ καμμιά περίπτωση δέν μπορεῖ νά γίνῃται μιά ἐπένδυση στόχος ἐνόπλου κινήματος.

Ἡ Ἑλλάδα χρειάζεται νέες θέσεις ἐργασίας, δουλειές γιά τά ἑκατομμύρια ἀνέργους. Κανένας ξένος ἢ Ἑλληνας ἐπενδυτής δέν πρόκειται νά ξοδέψῃ ἕνα εὐρώ

σέ μιά χώρα, πού ἐπιτρέπει νά ἐκτυλίσσονται τόσο άγριες σκηνές στό έργοτάξιο μιάς μεγάλης επένδυσης. Πρέπει όλοι μας, κόμματα, συνδικάτα, τοπικές κοινωνίες, νά βάλουμε κάποιον όριο στή δημόσια διαμαρτυρία, γιατί άλλιώς θά γίνουμε μιά κανονική, άκόμα πύο φτωχή και έφιαλτική, ζούγκλα» («Καθημερινή», 19. 2. 2013).

• Τό «Άντί» είναι και αυτό **στιγμα έλευθερίας**. Ποτέ όμως δέν μπορεί νά είναι έπιβολή **δικτατορίας**.

Οί χριστιανοί έχουνε πολλά «Άντί!» Άλλά τά προβάλλουμε μέ **λόγο**, όχι μέ **βία**: μέ **ήρεμία**, όχι μέ βρισιές: μέ **άγάπη**, όχι μέ δογματικές καταπιέσεις. Ο λόγος του Θεού συμβουλεύει τόν ήγέτη νά είναι ήπιος και διδακτικός «έν πραότητα παιδείας αντιδιατιθέμενος» (Β΄ Τιμ. β΄ 25).

• Τό «Άντί» δέν σημαίνει βίαιη πάλη. Δέν σημαίνει συνεχώς **άρησι**. Σημαίνει και **θέσι**, σωστότερη θέσι. Άλλαγή πρós τό καλύτερο.

Άποφόρτισις τίτλων! Φόρτωμα διακονίας

Κάποτε οί **τίτλοι** και τά χαρίσματα εκφράζονταν άπλά, αλλά περιείχαν **ουσία**: τήν **παρουσία** του Άγ. Πνεύματος. Στους ύστερους χρόνους φορτώθηκαν πλουμιστά έπίθετα, προσπαθώντας τήν έλλειψη θεϊκής παρουσίας νά τήν καλύψουν μέ έμπρόθετους προσδιορισμούς ή μέ ύπερθετικούς βαθμούς.

• Έτσι π.χ. ή διακονία τής Έκκλησίας έγινε αρχidiaκονία, ό δέ έπίσκοπος και πρεσβύτερος πέρα άπό τά **χρυσοποίκιλτα** άμφιά τους, φορτώθηκαν πολλά **-ώτατος**:

Χρυσοστομικό λεξικό

- Κάθε τόμος αποτελείται άπό 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25).
- Και οί πέντε τόμοι παρουσιάζουν συνολικά 10.000 θέματα.
- Κάθε τόμος 20 €.
- Παραγγελίες:
Τηλ.: 2103212713 και 2109765440.

όσιώτατος, πανοσιολογιώτατος, σεβασμώτατος, μακαριώτατος, παναγιώτατος κ.ο.κ. Έπισημαίνει ό ιερός Χρυσόστομος τό διακονικό και μόνο τίτλο του λειτουργού: «Μή νομίσητε, ότι ήμείς έσμεν οί του πράγματος άυθένται: διάκονοί έσμεν. Ο δέ τό παν εργαζόμενος Θεός έστιν, ό διά του Μονογεούς τήν οικουμένην καταλλάξας» (Ε.Π.Ε. 19,310). Μετάφρασις: Μή νομίσετε, ότι ήμεις οί κληρικοί είμαστε οί κύριοι του έργου. Διάκονοι άπλως είμαστε. Έκείνος πού είναι τό παν και κάνει τά πάντα, είναι ό Θεός. Άυτός, πού συμφιλίωσε όλο τόν κόσμο μέ τόν Μονογενή του Υίο.

• Όταν ξανά **ζωογονηθούμε** άπό τήν προή του Άγίου Πνεύματος, θά αποφορτιστούμε άπό όλα τά λεκτικά μπιχλιμπίδια, πού δέν τά σηκώνει ή έποχή μας.

• Είμαστε **διάκονοι** μέ άποστολή!

• **Άποστολή!** Έτσι θέλει ό κόσμος τήν Έκκλησία. Θά προσθέσουμε: Κατηχητική άποστολή. Δέν μäs έστειλε ό Κύριος νά περιφέρουμε έορταστικές και έπιδεικτικές μεγαλοπρέπειες, αλλά νά γίνουμε και μεις **ζωντανές εικόνες** Του και νά μεταμορφώσουμε τόν κόσμο σέ εικόνες Χριστού. Μäs έστειλε νά προβάλλουμε τό **πρόσωπο** του Ίησου Χριστού.

Χωρίς Χριστό έχουμε **παραμόρφωσι**. Μέ τόν Ίησου Χριστό έχουμε **μεταμόρφωσι** των ανθρώπων.

Άν μπορούν οί συνδρομητές

Θά διευκολυνθί ή έκδοσις του περιοδικού μας, αν οί φίλοι αναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και γιά τό έτος 2013.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 790260236000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα.**

• Του έξωτερικού τό έμβασμα στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.